

det af direktivets artikel 8 fremgår, at medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 2. december 2002. På denne baggrund lægges der op til, at direktivets ikrafttræden for Danmark udskydes til det senest mulige tidspunkt, dog med en mulighed for, at indenrigsministeren kan beslutte en tidligere ikrafttræden, hvis der måtte vise sig et behov herfor.

Der henvises herved til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

Storbritannien har i overensstemmelse med artikel 3 i Protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands Stilling ved skrivelse af 18. oktober 2000 meddelt, at det ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af direktivet, jf. direktivets præambel. Dette indebærer, at direktivet fuldt ud er gældende i relation til Storbritannien.

Irland har efter det oplyste endnu ikke meddelt, om det ønsker at deltage i anvendelsen af direktivet. Hvis Irland beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, gælder det i lovforslagets bemærkninger anførte vedrørende Storbritannien tilsvarende i forhold til Irland. Så længe Irland ikke beslutter at deltage i anvendelsen af direktivet, gælder lovforslagets bestemmelser til gennemførelse af direktivet ikke i forhold til Irland.

For så vidt angår Norge og Island fremgår det af direktivets præambel, at direktivet udgør en udbygning af Schengenreglerne, som omhandlet i Schengenassocieringsaftalen. Ifølge de procedurer, der er fastsat i associeringsaftalen, gælder de rettigheder og forpligtelser, der følger af direktivet, også for Norge og Island og for forbindelserne mellem Norge og Island og de medlemsstater i Fællesskabet, som direktivet er rettet til.

Det bemærkes i øvrigt, at flere lande endnu ikke har besluttet, hvordan direktivet skal gennemføres. Indenrigsministeriet vil følge de andre landes gennemførelse af direktivet og i den forbindelse vurdere, om det vil være hensigtsmæssigt at foretage korrektioner i forhold til de med dette lovforslag foreslåede bestemmelser til gennemførelse af direktivet.

5. Forordningens gennemførelse i dansk ret

Som anført i afsnit 2 indebærer forordningen, at Schengenkonventionens artikel 18 er ændret med henblik på at ligestille nationale langtidsvisa med ensartede Schengenvisa til kortvarigt ophold, således at en person med et nationalt langtidsvisum har samme ret til at indrejse og opholde sig i alle Schengenlandene i de første tre måneder af visummets gyldighedsperiode som personer med et ensartet Schengenvisum.

Som følge heraf foreslås det, at udlændingelovens § 2 b, stk. 3, 1. pkt., ændres, således at udlændinge med nationalt langtidsvisum udstedt af et andet Schengenland får ret til at indrejse og tage ophold her i landet i indtil tre måneder regnet fra visummets oprindelige gyldighedsdato, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

6. Direktivets gennemførelse i dansk ret

Direktivet forudsætter et system, hvorefter en afgørelse om, at en udlænding, der er udvist, skal udsendes af landet, træffes administrativt.

Direktivets system adskiller sig herved fra den danske udlændingelovgivning, hvorefter beslutningen om at udsende en udlænding er indeholdt i den dom eller administrative afgørelse om udvisning, på baggrund af hvilken udsendelsen foretages. Der skal således efter udlændingeloven ikke træffes en særskilt administrativ afgørelse om fuldbyrdelse af afgørelser om udvisning.

Reglerne om administrativ udvisning og udvisning ved dom findes i udlændingelovens kapitel 4.

Reglerne om udvisning ved dom findes i udlændingelovens §§ 22-24. Hovedprincippet i disse regler er, at jo længere tid en udlænding har opholdt sig her i landet, des længere straf skal den pågældende være idømt, for at der kan ske udvisning. For en række alvorligere kriminalitetsformer, f.eks. narkotikakriminalitet, kan der dog ske udvisning uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet. Endvidere er udlændinge med opholdstilladelse som flygtninge som udgangspunkt – uanset varigheden af de pågældendes ophold her i landet – omfattet af de regler, der gælder for andre udlændinge med mere end syv års lovligt ophold her i landet.

Reglerne om administrativ udvisning findes i udlændingelovens §§ 25-25 b. Udlændingelovens § 25 vedrører udvisning af udlændinge, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed. Udlændingelovens § 25 a vedrører administrativ udvisning af udlændinge, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, som følge af begået kriminalitet eller af visse ordensmæssige hensyn. Udlændingelovens § 25 b vedrører udvisning af udlændinge med ulovligt ophold. Afgørelse efter udlændingelovens §§ 25-25 b træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til Indenrigsministeriet, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1 og 2.

For alle afgørelser om udvisning gælder, at de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn skal inddrages med henblik på stillingtagen til, om udvisningen i det enkelte tilfælde må antages at virke særlig belastende bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det